

MARY
HIGGINS
CLARK

NAKTIS –
MANO METAS

Alma littera

1

Ši mėnesį jis jau trečią kartą atvyko į Los Andželą stebėti, ką ji kasdien veikia. „Žinau kiekvieną tavo žingsnį“, – kuždėjo jis laukdamas prie dengto baseino. Buvo be minutės septynios. Ryto saulė prasiskverbė pro medžius, tad į baseiną krintantis krioklys tviskėjo ir mirgėjo.

Jis spėliojo, ar Alison nujaučia, kad gyventi šioje žemėje jai liko vos viena minutė. Ar jai kilo kokia nerimastinga nuojauta, galbūt pasąmoningas nenoras šį rytą maudytis? Net jeigu kilo, jis jai nepadės: šaukštai po pietų.

Atsidarė stumdomosios durys, ir ji įžengė į vidaus kiemelį. Dabar, trisdešimt aštuonerių, ji buvo kur kas patrauklesnė negu prieš dvidešimt metų. Įdegęs, glotnus jos kūnas gražiai atrodė su bikiniu. Jos plaukai, dabar – medaus geltonio, smakrą darė švelnesnį.

Ji metė atsineštą rankšluostį ant gulimojo kėdės. Akinantis pyktis, kuriuo degė vyras, peraugo į įsiūtį, bet tuoj pat jį išstūmė pasitenkinimas, – jis žinojo, ką netrukus padarys. Jis prisiminė vieną interviu. Jame kaskadininkas, atliekantis nutrūktgalviškus šuolius į vandenį, tikino, esą jį neregėtai jaudinanti akimirka prieš pradėdant šuolį, nes žino, kad rizikuoja gyvybe. Jam nuolatos reikia patirti šį pojūtį dar kartą.

Man viskas kitaip, pamanė jis. Mane labiausiai jaudina akimirka prieš pasirodant joms. Žinau, kad jos mirs, o kai jos pamato mane, irgi tai supranta. Jos žino, ką joms padarysiu.

Alison užlipo ant trampolino ir pamankštino rankas. Jis žiūrėjo, kaip ji šokteli į viršų išbandydama trampliną, paskui sudeda rankas prieš save.

Jis atidarė baseino duris tą akimirką, kai jos pėdos atsiplėšė nuo trampolino: norėjo, kad jinai pamatytų jį dar ore, prieš pat panirdama į vandenį. Norėjo, kad suprastų, kokia ji pažeidžiama.

Tą akimirkos dalį jų žvilgsniai susitiko. Jis spėjo pamatyti jos išraišką panyrant į vandenį. Ji buvo apimta siaubo, suprato, kad pabėgti neįmanoma.

Jis išoko vandenin jai dar nespėjus iškilti į paviršių. Prisispaudė ją prie krūtinės ir juokėsi, o ji ėmė maskatuoti rankomis ir spardyti. Kokia kvaiša! Geriau tegu susitaiko su tuo, kas neišvengiama.

– Tu mirsi, – sušnabždėjo jis ramiu, lygiu balsu.

Jos plaukai lindo jam į veidą, per juos jis nieko nematė. Jis nekantriai nubloškė juos į šalį: nenorėjo, kad kas kliudytų malonumui, patiriamam juntant jos pasipriešinimą.

Galas artinosi. Gaudydama kvapą ji prasižiojo ir ėmė ryti vandenį. Jis pajuto paskutines karštligiškas jos pastangas ištrūkti, o paskui beviltiškai silpną drebulį, kai jos kūnas ėmė leipti. Jis prisispaudė ją smarkiau; gailėjosi negalįs skaityti jos minčių. Ar ji meldžiasi? Ar maldauja Dievą ją išgelbėti? Ar mato šviesą, kurią tvirtina matę ant mirties slenksčio pabuvę žmonės?

Jis paleido ją palaukęs visas tris minutes. Tik tada, jos kūnui grimztant į baseino dugną, patenkintas nusišypojo.

Buvo penkios minutės po septynių, kai išlipo iš baseino, apsilvilko medvilninį sportinį megztinį, šortus, apsiavė krepšinio batelius, užsidėjo kepurę ir tamsius akinius. Jis jau buvo pasirinkęs vietą, kurioje paliks nebylų priminimą apie savo apsilankymą, vizitinę kortelę, kurios niekas niekada nepastebėjo.

Šešios po septynių jis ristele pasileido tylia gatve – dar vienas sveikos gyvensenos entuziastas mieste, kur jų apstu.

2

Semas Diganas tą popietę nesiruošė atsiversti Karen Somers bylos. Jis rausėsi apatiniame savo rašomojo stalo stalčiuje tablečių nuo peršalimo – neaiškiai prisiminė jas ten dėjęs. Kai pirštai užčiuopė gerai pažįstamą apsitrynusį, nerimą keliantį aplanką, susiraukęs jį ištraukė ir atvertė. Pažiūrėjęs į datą pirmame bylos lape, suvokė nesąmoningai jos ir ieškojęs. Karen Somers mirties metinės sutapo su Kolumbo diena* – kitą savaitę bus praėję dvidešimt metų.

Byla turėjo būti laikoma prie kitų neišaiškintų nusikaltimų dokumentų, bet trys iš eilės Orandžo apygardos prokurorai nusileido jo pageidavimui turėti ją po ranka. Prieš dvidešimt metų Semas pirmas atvyko atsiliepdamas į telefono skambutį moters, kuri paklaikusi klykė, kad jos duktė subadyta.

Kai po kelių minučių jis atvažiavo prie namo Kornvalio prie Hadsono miestelio Kalno kelyje, pamatė, kad aukos miegamasis sausakimšai prisigrūdęs priblokštų, pasibaisėjusių žioplių. Vienas virš lovos pasilenkęs kaimynas veltui bandė daryti jai dirbtinį kvėpavimą. Kiti mėgino nutempti isterijon puolusius tėvus nuo širdį draskančio reginio – žiauriai sumaitoto dukters kūno.

Pečius siekiantys Karen Somers plaukai buvo išdrikę ant pagalvės. Atitraukęs savanorį gelbėtoją, Semas pamatė Karen krū-

* Amerikos atradimo diena Jungtinėse Valstijose, švenčiama antrą spalio pirmadienį. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

tinės ir širdies plote baisias durtines žaizdas. Nuo jų ji turėjo mirti iškart. Patalai buvo permirkę jos krauju.

Jis prisiminė pirmiausia pagalvojęs, kad mergina tikriausiai net negirdėjo, kaip užpuolikas įėjo į kambarį. Turbūt ji net nepabudo, svarstė jis ir purtydamas galvą atvertė aplanką. Motinos klyksmai pritraukė ne vien kaimynus, bet ir kaimynų sodininką bei jiems kažkokių prekių atvežusį vairuotoją. Taigi visi ar beveik visi nusikaltėlio pėdsakai buvo sunaikinti.

Nebuvo jokių įsilaužimo ženklų, niekas nebuvo dingę. Karen Somers, dvidešimt dvejų metų medicinos pirmakursė, nustebino tėvus atvykusi paviešėti su viena nakvyne. Rimčiausiu įtariamuoju tapo jos buvęs vaikinys Sairusas Lindstromas, Kolumbijos universiteto teisės trečiakursis. Jis prisipažino, jog Karen jam pasakė norinti, kad juodu pradėtų susitikinėti su kitais. Kita vertus, jis tvirtino pritaręs jai, kad šis sumanymas geras, nes abu dar nebuvo pasiruošę rimtai įsipareigoti vienas kitam. Jo alibi – esą jis miegojo bute, kuriame gyveno su dar trimis teisės studentais, – buvo patvirtintas, nors visi trys kambario draugai prisipažino nuėję miegoti dar prieš vidurnaktį, todėl nežiną, ar vėliau Lindstromas galėjo išeiti iš buto. Ekspertai nustatė, kad Karen mirė tarp antros ir trečios valandos nakties.

Lindstromas buvo lankęsis Somersų namuose keletą kartų. Jis žinojo, kad atsarginis raktas laikomas prie užpakalinių durų, po keraminiu zuikiu. Žinojo, kad Karen kambarys – antro aukšto gale. Bet tai neįrodė, kad jis po vidurnakčio nuvažiavo aštuoniasdešimt kilometrų nuo Amsterdamo prospekto ir 104-osios gatvės Manhatane į Kornvalį prie Hadsono ir ją nužudė.

Šiandien tokius žmones kaip Lindstromas vadiname „dominančiu asmeniu“, pagalvojo Semas. Visada maniau, kad žudikas – ne kas kitas, o jis. Niekada negalėjau suprasti, kodėl Karen tėvai jį užsistojo. Dieve, galėjai pamanyti, kad gina savo pačių sūnų.

Semas nekantriai metė aplanką ant stalo, atsistojo ir priėjo prie lango. Pro jį matė automobilių aikštelę. Prisiminė, kaip už žmogžudystę teisiamas kalinys įveikė sargybinių, šoko pro teismo

rūmų langą, perbėgo aikštelę, nustūmė šalin į automobilį lipanti vyrą ir nuvažiavo.

Sučiupome jį per dvidešimt minučių, prisiminė Semas. Tai kodėl aš negalėjau rasti Karen Somers nužudžiusio žvėries per dvidešimt metų? Galvą guldau, kad žudikas – Lindstromas.

Dabar Lindstromas buvo įtakingas Niujorko kriminalinių bylų advokatas. Meistriškai išsuka nuo bausmės valkatas žudikus, pamanė Semas. Nieko nuostabaus, juk pats – vienas iš jų.

Semas patraukė pečiais. Diena buvo bjauri – lietinga ir spalio pradžiai neįprastai šalta. Kadaisė mylėjau savo darbą, pamanė, bet viskas pasikeitė. Esu pasirengęs išeiti į pensiją. Man penkiasdešimt aštuoneri, didžiąją gyvenimo dalį tarnavau policijoje. Reikia tik pasiimti pensiją ir sprukti. Numesti šiek tiek svorio. Lankyti vaikus ir daugiau laiko praleisti su anūkais – nė mirkteleli nespėsi, ir jie bus įstoję į koledžą.

Braukdamas pirštus per retėjančius plaukus neaiškiai pajuto besiartinančio galvos skausmo požymius. Keitė man vis liepdavo nustoti taip darius, prisiminė. Girdi, šitaip aš silpninu plaukų šaknis.

Jis šyptelėjo pagalvojęs, kaip nemokliškai velionė žmona žiūrėjo į prasidedančio plikimo požymius, tada grįžo prie rašomojo stalo ir įsmeigė akis į aplanką su užrašu „Karen Somers“.

Semas vis dar reguliariai lankydavo Karen motiną Alisą, persikėlusią į kotedžą miestelyje. Jis žinojo, kad ją guodžia mintis, jog policija vis dar ieško jos dukrą nužudžiusio žmogaus, bet tai buvo ne vienintelis jo motyvas. Semas juto, kad vieną gražią dieną Alisa paminės ką nors, kas jai niekada neatrodė svarbu, ką nors, kas taptų pirmu žingsniu aiškinantis, kas tą naktį įėjo į Karen kambarį.

Todėl pastaruosius dvejus metus ir nemečiau darbo, pamanė jis. Be galo troškau išnarplioti šią bylą, bet ilgiau laukti nebėgaliau.

Jis ištraukė apatinį rašomojo stalo stalčių ir sudvejojo. Reikėtų viską pamiršti. Atėjo laikas padėti šį aplanką prie kitų neišaiškintų nusikaltimų bylų bendrojoje kartotekoje. Juk jis padarė

viską, ką galėjo. Pirmus dvylika metų po žmogžudystės per jos metines eidavo į kapines. Išbūdavo ten visą dieną ir, pasislėpęs už paminklų, stebėdavo Karen kapą. Jis net pritaisė prie antkapio blakę – gal išgirs, ką pasakys koks lankytojas. Ne vienas žudikas buvo sučiuptas todėl, kad per aukos mirties metines atėjo prie jos kapo ir net kalbėjosi su ja apie savo nusikaltimą.

Per Karen mirties metines prie kapo ateidavo tik jos tėvai. Semui draskydavo širdį, kad jis šitaip įsibrovė į jų privatumą ir klausosi prisiminimų apie jų vienturtę dukrą. Kapinėse nustojo lankytis prieš aštuonerius metus – mirus Maiklui Somersui. Nuo tada Alisa viena ateidavo pastovėti prie kapo, kuriame dabar šalia gulėjo jos vyras ir duktė. Tada jis pasitraukė – nenorėjo būti jos sielvarto liudytoju – ir daugiau nesirodė.

Semas atsistojo ir pasikišo po pažastimi Karen Somers bylą. Jis apsisprendė – daugiau jos neatvers. O kitą savaitę, per Karen mirties dvidešimtmetį, jis įteiks prašymą išleisti į pensiją.

Bet į kapines užsuksiu, pamanė. Kad pasakyčiau, kaip gailiuosi nepadaręs dėl jos daugiau.

3

Prireikia beveik septynių valandų, kol pro Vašingtoną, Merilandą Delavaro valstijoje ir Naująjį Džersį atvažiuoji į Kornvalį prie Hadsono.

Ta kelionė Džinei Šeridan nepatikdavo – ne tiek dėl atstumo, kiek dėl to, kad Kornvalis, miestelis, kuriame užaugo, sukeldavo jai daugybę skaudžių prisiminimų.

Ji davė sau žodį: kad ir kaip įtikinamai stengsis ją gundyti Džekas Emersonas, susitikimo dvidešimt metų po mokyklos baigimo organizacinio komiteto pirmininkas, ji sugalvos dings-tį, – darbo ar kiti reikalai, prasta sveikata, – kad tik nereikėtų jame dalyvauti.

Ji neturėjo jokio noro minėti Stounkrofto mokyklos baigimo dvidešimtmetį, nors buvo dėkinga už ten įgytą išsilavinimą. Jai nerūpėjo net „Nusipelnusio abituriento“ medalis, kurį gaus, net jei Stounkrofto stipendija buvo žingsnis link stipendijos studijuoti Brin Maro moterų humanitarinių mokslų koledže, o paskui – doktorantūrą Prinstituto universitete.

Bet dabar, kai į susitikimo programą buvo įtraukti atminai Alison, ji nebegalėjo atsisakyti jame dalyvauti.

Alison mirtis vis dar atrodė tokia netikroviška, – Džinė be-
maž tikėjosi, kad suskambės telefonas, ir ji išgirs gerai pažįsta-
mą balsą paskubomis kapotai tariant žodžius – lyg viską būtinai
reikėtų iškloti per dešimt sekundžių: „Džine, senokai neskambi-
nai. Užmiršai, kad esu gyva. Nekenčiu tavęs. Ne – aš tave myliu.
Stebiuosi tavim ir tave gerbiu. Tu velnioniškai protinga. Kitą sa-

vaitę Niujorke vyks filmo premjera. Kertas Balardas – vienas iš mano klientų. Visišškai siaubingas aktorius, bet toks žavus, kad jo vaidyba niekam nėra motais. Pas mane ateina ir jo naujausia pana. Nualptum, jeigu bent pakuždomis ištarčiau jos pavardę. Bala nematė. Ar gali atvykti kitą antradienį? Šeštą – kokteiliai, filmas, paskui kviestinė vakarienė dvidešimčiai, o gal trisdešimčiai ar penkiasdešimčiai žmonių.“

Alison išties visada pavykdavo viską išpyskinti per dešimt sekundžių, pamanė Džinė, ir devynis kartus iš dešimties Alison būdavo priblokšta, kad Džinė negali visko mesti ir lėkti pas ją į Niujorką.

Jau beveik mėnuo, kai Alison nebėra. Nors tuo sunku patikėti, tai, kad ji galėjo būti nužudyta, buvo išvis nepakeliama. Na, bet per savo darbą ji įsigijo dešimtis priešų. Juk negali vadovauti vienai didžiausių šalyje agentūrų, parūpinančių darbus kino pramonės žmonėms, muzikantams, modeliams bei profesionaliems sportininkams, neužsitraukdamas kieno nors neapykantos. Be to, dėl savo neprilygstamo šmaikštumo ir dygaus sarkazmo Alison buvo lyginama su legendine Dorote Parker.

Ar kas nors, iš ko ji išsišaipė ar ką išmetė iš darbo, galėjo taip supykti, kad ją nužudė? – svarstė Džinė. Verčiau galvosiu, kad panėrusi į baseiną ji nualpo. Nenoriu tikėti, kad kas nors laikė ją po vandeniu ir neleido išnirti į paviršių.

Ji žvilgtelėjo į rankinę, gulinčią šalia ant keleivio sėdynės, ir mintimis bemat grįžo prie voko joje. Ką man daryti? Kas ir kodėl ji man atsiuntė? Kaip kas nors galėjo sužinoti apie Lilę? Ar ji pakliuvo į bėdą? Dieve, ką daryti? Ką aš *galiu* padaryti?

Dėl šių klausimų ji nemiegojo ištisas savaites – nuo tada, kai gavo laboratorijos pranešimą.

Ji privažiavo posūkį į 9W greitkelį, vedantį į Kornvalį. O šalia Kornvalio – Vest Pointas. Džinei užspaudė gerklę kažkoks gumulas. Ji mėgino sutelkti dėmesį į spalio popietės grožį. Kvapą gniaužė auksinės, oranžinės ir raudonos kaip liepsna medžių spalvos. Tolumoje dunksančiuose kalnuose – Hadsono upės

aukštikalnėje – kaip visada tvyrojo ramybė. Buvau užmiršusi, kaip čia gražu, tarė sau.

Ši mintis, aišku, neišvengiamai atvedė prie prisiminimų apie sekmadienio popietes Vest Pointe – kai tokią dieną kaip ši sėdėdavo ant paminklo Pilietinio karo aukoms laiptų. Ten ji pradėjo rašyti savo pirmąją knygą – Vest Pointo istoriją.

Prireikė dešimties metų jai baigti, prisiminė ji, daugiausia dėl to, kad ilgai tiesiog negalėjau apie ją rašyti.

Kadetas Kerolas Ridas Torntonas jaunesnysis iš Merilando valstijos. Negalvok dabar apie Ridą! – įspėjo save Džinė.

Iš greitkelio į Graikinių Riešutmedžių gatvę išsuko ne apgalvotai, bet veikiau automatiškai. Susitikimui po dvidešimties metų buvo pasirinktas Glen Ridžo viešbutis tuo pačiu pavadinimu kaip vienas didžiausių dar devyniolikto amžiaus vidurio miestelio pensionų. Su ja tais metais mokyklą baigė dar aštuoniasdešimt devyni. Jos naujausiomis žiniomis, į susitikimą ketino atvykti keturiasdešimt du buvę moksleiviai su antrosiomis pusėmis arba gyvenimo draugais ar draugėmis bei vaikais.

Jai pačiai nereikėjo rezervuoti kambario partneriui.

Susitikti ne birželį, o spalį nusprendė Džekas Emersonas. Jis apklausė buvusius abiturientus ir sužinojo, kad birželį jų pačių vaikai baigia mokyklas, todėl jiems būtų sunkiau atvykti.

Tarp atsiųstų daiktų ji rado kortelę su dvyliktoje klasėje daryta nuotrauka ir po ja iškilai užrašyta savo pavarde. Ten pat buvo savaitgalio renginių tvarkaraštis: penktadienio vakarą – kokteilių vakarėlis ir švediškas stalas. Šeštadienį – švediškas pusryčių stalas, ekskursija po Vest Pointą, futbolo rungtynės tarp kariūnų ir Prinsono universiteto studentų, paskui kokteilių vakarėlis ir vakarienė su oficialia apranga. Susitikimą buvo numatyta baigti sekmadienio priešpiečiais Stounkrofte, bet po Alison mirties nuspręsta dar pridėti rytinius atminus jos garbei. Ji guli palaidota kapinėse greta mokyklos; atminai vyks prie jos kapo.

Testamente Alison paliko didelę sumą Stounkrofto stipendijų fondui. Atminų ceremonija buvo paskubomis suplanuota daugiausia dėl šios priežasties.

Pagrindinė gatvė neatrodo smarkiai pasikeitusi, pamanė Džinė iš lėto važiuodama per miestelį. Čia ji buvo prieš daug metų. Tą vasarą, kai baigė Stounkrofto mokyklą, tėvai pagaliau išsiskyrė, pardavė namą ir pasuko savais keliais. Jos tėvas dabar valdė viešbutį Havajų Maui saloje. Mama grįžo į Klivlandą, kuriame augo, ir ištekėjo už mokyklos laikų mylimojo. „Didžiausia klaida, kad neištekėjau už Eriko prieš trisdešimt metų“, – dievagojosi ji per vestuves.

O kas liko man? Tą akimirką Džinė ieškojo atsakymo į šį klausimą. Tačiau tėvų skyrybos bent jau reiškė išganingą jos gyvenimo Kornvalyje pabaigą.

Ji atsispyrė pagundai išsukti į Kalno kelią ir pravažiuoti pro buvusius savo namus. Gal kada šį savaitgalį taip ir padarysiu, pamanė, bet ne dabar. Po trijų minučių ji privažiavo prie Glen Ridžo viešbučio. Durininkas su malonia profesionalo šypsena veide atidarė jos automobilio dureles ir tarė:

– Sveika sugrįžusi namo.

Džinė nuspaudė bagažinės mygtuką ir žiūrėjo, kaip jis ištraukia maišą su apdarais ir lagaminą.

– Iškart eikite prie registracijos stalo, – paragino durininkas. – Bagažu mes pasirūpinsime.

Viešbučio vestibulio aplinka buvo intymi, kilimai stori, kėdės patogiai sustatytos po kelias. Registracijos stalas buvo kairėje; Džinė pamatė, kad bare priešais jau gausėja kokteilių vakarelilio nelaukiančių svečių.

Plakatas virš registratūros sveikino buvusių Stounkrofto abiturientų susitikimo dalyvius.

– Sveika parvykusi namo, ponია Šeridan, – tarė į septintą dešimtį įkopus administratorius. Jam šypsantis sužvilgo balti dantys. Prastai nudažyti jo plaukai buvo tokios pat vyšnios medžio spalvos kaip ir stalviršis. Turbūt išplovė stalviršio gabaliuką, kad parodytų savo kirpėjui, paduodama jam banko kortelę suktai pamanė Džinė.

Ji dar nebuvo pasirengusi bendrauti su buvusiais klasės draugais ir vylėsi, kad nė vienas jos nesustabdys einančios prie lifto.

Ji norėjo bent pusvalandį praleisti ramiai – išsimaudyti po dušu, persirengti ir tik tada, prisisėgusi kortelę su savo, išsigandusios liūdnos aštuoniolikmetės, nuotrauka, kokteilių vakarėlyje prisidėti prie klasės draugų.

Kai paėmusi kambario raktą nususuko, administratorius tarė:

– Oi, ponija Šeridan, vos neužmiršau: turiu jums faksogramą.

Jis prisimerkęs pažiūrėjo į pavardę ant voko.

– Atsiprašau. Turėčiau jus vadinti daktare Šeridan.

Džinė nieko neatsakė, tik atplėšė voką. Faksą atsiuntė jos sekretorė iš Džordžtauno universiteto. „Daktare Šeridan, atleiskite, kad jus trukdau. Veikiausiai tai pokštas ar klaida, bet pamaniau, kad norėsite ją pamatyti.“ „Ji“ buvo vieno lapo faksograma, atsiųsta į jos raštinę: „Džine, manau, iki šiol jau spėjai įsitikinti, kad pažįstu Lilę. Man iškilo štai kokia dilema: pabučiuoti ją ar nužudyti? Juokauju. Palaikysiu su tavim ryšį.“

Kurį laiką Džinė neįstengė nei pajudėti, nei galvoti. Nužudyti? Nužudyti ją?! Bet kodėl? Kodėl?!

—

Jis stovėjo bare, žiūrėjo ir laukė, kada įeis ji. Daug metų matydavo jos nuotrauką ant knygų viršelių ir kaskart būdavo pritrenktas, kad Džinė Šeridan tapo tokia stilinga.

Stounkrofto mokykloje ji buvo viena protingiausių, bet tylėnė. Ji net maloniai, nors gal kiek atsainiai, su juo elgdavosi. Ji jam ėmė labai patikti, bet paskui Alison jam pasakė, kad visos iš jo šaiposi. Jis žinojo, kas: Lora, Katerina, Debra, Sindė, Glorija, Alison ir Džinė. Per pietus jos sėdėdavo prie vieno stalo.

Kokios meilutės jos buvo! – pamanė jis jusdamas, kaip į gerklę kyła tulžis. Katerinos, Debros, Sindės, Glorijos ir Alison nebėra. Lorą jis pasiliko pabaigai. Keisčiausia, kad vis dar neapsprendė dėl Džinės. Kažkodėl dvejojo, ar ją žudyti. Jis dar nepamiršo, kaip devintoje klasėje bandė patekti į krepšinio komandą. Iškart buvo atmestas, todėl kaip visada nesusivaldė ir apsiverkė mažvaikio ašaromis.

Verksnys! Žliumba!

Jis išbėgo iš aikštelės, ir Džinė netrukus jį pasivijo.

– Manęs nepriėmė į komandos palaikymo šokėjas, – tarė ji. – Na ir kas?

Jis suprato, kad jinai atsivijo jį todėl, kad jai jo pagailo. Štai kodėl jis numanė, kad ji nesišaipė iš jo noro nusivesti Lorą į išleistuvių vakarą. Užtat įskaudino jį kitaip.

Lora visada buvo gražiausia klasės mergina: auksaplaukė, žalsvai mėlynų akių, puikios figūros, kurios nepaslėpdavo net Stounkrofto mokyklos uniforma – sijonas ir palaidinukė. Ji visada žinojo sugebanti patraukti vaikus. Taigi pirštu pamodavo ne jie jai, o ji jiems.

Alison visada buvo niekinga. Ji rašė straipsnelius į mokyklos laikraštį. „Užkulių“ skiltyje turėjo nušviesti mokyklos veiklą, bet visada įsigudrindavo kam nors įgelti. Kad ir toje Stounkrofto spektaklio recenzijoje. Ji parašė: „Visų nuostabai, Romeo, dar žinomas kaip Džoelas Nimanas, įstengė prisiminti beveik visą savo tekstą.“ Tuo metu populiarūs mokiniai Alison garbino kaip šmaikštuolę, o moksliai laikėsi nuo jos atokiai.

Tokie moksliai kaip aš, pamanė jis džiugiai prisimindamas siaubą Alison veide, kai ji pamatė jį besitariančią.

Džinė buvo populiari, bet nepanėšėjo į kitas merginas. Ji buvo išrinkta į studentų tarybą ir susirinkimuose sėdėdavo taip tyliai, kad galėdavai pamanyti, jog ji nebylė, bet kaskart, kai išsižiodavo ten ar per pamokas, visada kalbėdavo logiškai. Jau tais laikais ji buvo istorijos žinovė. Jis stebėjosi, kaip ji per tą laiką išgražėjo. Šiurkštūs rusvi jos plaukai patamsėjo, pasodrėjo ir nukirpti atrodė lyg prie veido priglundusi kepurė. Ji buvo liekna, bet nebe tokia liesa, kad net skaudu būdavo žiūrėti. Be to, išmoko rengtis. Jos švarkelis ir laisvos kelnės buvo dailiai sukirpti. Jis gailėjosi negalintis matyti jos išraiškos, kai ji dėjosi fakso pranešimą į rankinę su ilgu dirželiu.

„Aš esu pelėda ir gyvenu medyje.“

Mintyse jis girdėjo Lorą jį mėgdžiojant. „Ji išjuokė tave negyvai! – tą vakarą prieš dvidešimt metų klykė Alison. – Ji dar sakė, kad tu šlapiniesi į kelnes.“

Jis įsivaizdavo, kaip jos visos iš jo šaiposi, girdėjo šaižaus jų juoko pliūpsnius.

Tai nutiko dar antroje klasėje, kai jam buvo septyneri. Jis vaidino mokyklos spektaklyje. Tas tekstas buvo jo – tiek jam tereikėjo pasakyti, bet jis negalėjo jo išspausti. Jis tiek miknojo, kad visi vaikai scenoje ir net kai kurie tėvai ėmė prunkšti.

„Aš esssu pppppeelēdddddā ir gyvenu mmmmmme...“

Žodžio „medyje“ jis taip ir nebaigė. Tada pratrūko raudoti ir nubėgo nuo scenos su medžio šaka rankoje. Tėvas skėlė jam antausį, kad elgiasi kaip ištižėlis. Motina tarė:

– Nesikabinėk prie jo. Jis kvailokas vaikas – ko dar iš jo tikėtis? Žiūrėk, vėl privarė į kelnes.

Tos gėdos prisiminimas maišėsi su įsivaizduojamu merginų juoku ir be perstojo sukosi galvoje – jam žiūrint Džinė Šeridan lipo į liftą. Kodėl turėčiau tavęs pasigailėti? – pamanė jis. Gal pirma Lorą, paskui tave. Tada visos galėsite smagiai iš manęs pasijuokti, visos drauge degdamos pragare.

Jis išgirdo kažką sušunkant jo vardą ir pasisuko. Dikas Gormlis, garsusis klasės beisbolininkas, stovėjo bare šalia ir spoksojo į kortelę su jo pavarde.

– Džiugu tave matyti, – nuoširdžiai tarė Dikas.

Meluoja, pamanė jis, o man tave matyti nė kiek ne džiugu.